

Avoiding Plagiarism Behavior among Graduate Students in the Bangkok Metropolitan Area: Its Psychosocial Antecedents and the Consequence Pride in Academic Research¹

Wissarut Muangpluem²
Wichuda Kijtorntam³

Received 10 October 2016

Accepted 27 October 2016

Abstract

This research aimed to study the the psychological antecedents in the avoidance of plagiarism among graduate students in the Bangkok metropolitan area, which had various biosocial aspects, as well as to study the power of the prediction of psychological variables (Future time orientation, Moral reasoning, Positive attitude and Self-efficacy) and social variables (Model of Society, Social support and Time Pressure) which work together in order to avoid plagiarism as a whole, individual aspects and important variables used to avoid plagiarism among graduate students in the Bangkok metropolitan area as a whole and on an individual level, and aspects in a biosocial context. The samples in this study were three hundred and sixty graduate students in Bangkok. The data were analyzed Standard Statistic, Enter and Hieratical Multiple Regression Analysis and Pearson Coefficient Correlation. The results from Enter and Hieratical Multiple regression analysis found that overall, all of the seven independent factors predicted plagiarism avoidance behavior at 47.3 % in the total group and predicted at 56.1 – 44.6 % in other groups and the factors of Model of Society and found that the factors of Attitudes, Model of Society and Self-efficacy were important factors to identify and avoid plagiarism among graduate students in the Bangkok metropolitan area. The results from Pearson Coefficient Correlation found that the avoidance plagiarism behavior and consequent pride authentic in academic researches was positively correlate.

Keyword: Plagiarism, Avoid Plagiarism Behavior, Academic paper

¹This paper is the part of Master degree (Applied Behavioral Science Research)

²Graduate student, Master of Science degree in Applied Behavioral Science Research, Srinakharinwirot University, e-mail: wissarut.m@hotmail.com

³Assist. Prof. Dr., Assistant Director of cultural and Special, Behavioral Science Research Institute (BSRI), Srinakharinwirot University

ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจ
ในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกัน
การคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร¹

วิศรุตน์ เมืองปลื้ม²

วิชุดา กิจธรรรม³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีชีวสังคมต่างกัน เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรทำนายสำคัญของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา จำนวน 360 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรลักษณะทางสังคม (การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา) ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม (ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม) และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ (เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ) รวม 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 และในกลุ่มย่อยทำนายได้ระหว่างร้อยละ 56.1 ถึง 44.6 โดยมีตัวแปรเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม เป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

คำสำคัญ: การคัดลอก, พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ, ผลงานวิชาการ

¹บทความวิจัย

²นิสิตมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
e-mail: wissarut.m@hotmail.com

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการพิเศษ, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาทุกหลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในแนวลึก และสามารถศึกษาค้นคว้าเพื่อได้องค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิม ซึ่งเป็นการศึกษาในระดับที่สูงกว่า และแตกต่างจากการศึกษาในระดับอื่นอย่างมาก ดังนั้นหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาจึงกำหนดให้นิสิตต้องดำเนินการวิจัยและเสนอรายงานการวิจัยในรูปแบบของปริญญานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ รายงานวิชาการ หรือผลงานวิชาการในชื่ออื่นๆ ซึ่งผลงานทางวิชาการเหล่านี้เป็นบทเขียนหรือวรรณกรรมที่มีลักษณะการเขียนเป็นระบบ เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิม โดยไม่ได้ลอกเลียน ดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หรือเจตนาทำให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นผลงานของตน กัญญา บุญเกียรติ (2554) กล่าวว่า พฤติกรรมการคัดลอกผลงานทางวิชาการเป็นปัญหาที่เกิดจากการขาดจิตสำนึกและการไม่มีคุณธรรมจริยธรรม ขาดจรรยาบรรณทางวิชาการ ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานวิชาการ โดยเฉพาะนิสิตควรตระหนักในปัญหาเหล่านี้ เพราะนอกจากจะเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแล้ว ยังส่งผลให้การสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ จากผลงานวิชาการไม่มีความก้าวหน้า ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง ขาดความน่าเชื่อถือ เสื่อมเสียเกียรติและชื่อเสียงทั้งตนเอง และสถาบันที่ศึกษา ดังปรากฏเป็นข่าวใหญ่ และเป็นประเด็นการหาข้อกล่าวหาในเวทีสัมมนาวิชาการในปัจจุบัน ในขณะที่ Debnatha (2016) กล่าวว่า การขโมยความคิดเป็นหนึ่งในรูปแบบการประพฤติผิดทางวิทยาศาสตร์ที่ร้ายแรงที่สุดที่แพร่หลายในปัจจุบัน และเป็นเหตุผลที่สำคัญของการลดลงของบทความวิชาการ ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านวิชาการทั้งในและต่างประเทศ ต่างหันมาให้ความสนใจ และตระหนักถึงความสำคัญกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งมีจำนวนคดีการฟ้องร้องเรื่องการละเมิด และขโมยผลงานวิชาการมากขึ้น โดยส่วนใหญ่มักเกิดในสถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านวิชาการ เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยชั้นนำทั้งในและต่างประเทศตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ เห็นได้จากการออกนโยบายการป้องกัน จนถึงกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับ และบทลงโทษกับผู้กระทำผิดเอาไว้เป็นข้อบังคับกับคณาจารย์ บุคลากรวิชาการและนิสิตของตน เพื่อเป็นการป้องกัน และลดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ

สำหรับประเทศไทยสถาบันการศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ ต่างกำหนดนโยบายการป้องกัน กฎระเบียบข้อบังคับ และบทลงโทษกับผู้กระทำผิดเอาไว้ เพื่อป้องกัน และลดจำนวนคดีการฟ้องร้อง อาทิ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดทำคู่มือนิสิตบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2555 โดยมีเนื้อความส่วนหนึ่งกำหนดไว้ว่า “ในการจัดทำวิทยานิพนธ์ นิสิตจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของการคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นมาเป็นของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิงแหล่งที่มาข้อมูล การกระทำความผิดกล่าวถือเป็นความผิดทางวิชาการที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบัน มีผลกระทบต่อคุณภาพและจริยธรรมทางวิชาการและมีบทลงโทษสถานหนักถึงขั้นเพิกถอนปริญญาบัตร” (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556) ซึ่งคล้ายคลึงกับ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กำหนดข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยจรรยาบรรณบุคลากรและนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล และการดำเนินการทางจรรยาบรรณ พ.ศ. 2552 ประกอบข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 และข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2557 ข้อ 13/1 กล่าวโดยสรุปได้ว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยที่นำผลงานวิชาการของผู้อื่น ไม่ว่าจะนำมาทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือนำเอามาทำใหม่ด้วยตนเอง หรือว่าจ้างให้ผู้อื่นทำให้โดยมีการแก้ไข ดัดแปลง หรือปรับปรุงใหม่ แล้วเสนองานหรือผลงานนั้นเป็นของตนโดยมิชอบ โดยปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรบอกแจ้ง ไม่เคารพและละเมิด

ทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่น หากบุคลากรของมหาวิทยาลัยเป็นผู้ทำกระผิด มหาวิทยาลัยมหิดลได้กำหนดบทลงโทษไว้ว่าเป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (มหาวิทยาลัยมหิดล, 2556) นอกจากนี้มหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศไทยส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ เห็นได้จากบทความที่คณาจารย์เขียนเผยแพร่ไว้ ซึ่งมีนัยยะของการให้ความหมาย สาเหตุ และข้อควรระวังในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เช่น บทความเรื่อง “การลอกเลียนวรรณกรรม : ความต่างพ้อยทางวิชาการ” (เจริญ ตรีศักดิ์, 2549) บทความเรื่อง “ลิขสิทธิ์ทางวิชาการและจริยธรรมบนอินเทอร์เน็ต” (สุภาภรณ์ ศรีดี, 2556) และบทความเรื่อง “หยุด! การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Stop! Plagiarism)” (ไพเราะ เบญจกุล, 2552) เป็นต้น นอกจากนี้ยังปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ อาทิ พัทธี เขตต์จะโป๊ะ (2552) ศึกษาเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ ญัฐพร ศรีสติ (2548) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นต้น

พฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นปัญหาผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอาจคิดเพียงว่าเป็นแค่การประพาดพิงทางจริยธรรมหรือมารยาททางวิชาการ คิดว่าไม่เป็นไร สามารถประนีประนอมยอมกันได้ ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องลิขสิทธิ์ และวิธีการอ้างอิงถึงผลงานที่นำมาใช้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้กระทำจะตั้งใจทำหรือกระทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ล้วนส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านวิชาการทั้งสิ้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยการปลูกฝังการมีจริยธรรมในผลงานวิชาการ ตระหนักถึงความซื่อสัตย์สุจริตในการสร้างสรรค์ผลงาน เคารพในสิทธิเสรีภาพของตนเองและผู้อื่น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพงานวิชาการและความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของตน อย่างไรก็ดี หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไขอาจจะก่อให้เกิดผลเสียในอนาคตเพิ่มขึ้นอีกได้

งานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการ กล่าวคือ บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งคณาจารย์มหาวิทยาลัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และที่สำคัญคือ นิสิตผู้ทำผลงานวิชาการ จะได้ทราบเหตุปัจจัยของการเกิดพฤติกรรม ข้อควรระวังและใส่ใจ ทั้งก่อนและระหว่างสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เพื่อกำหนดมาตรการในการส่งเสริมการป้องกัน และลดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ อีกทั้งเป็นประโยชน์ในเชิงปฏิบัติ กล่าวคือจะเป็นการกระตุ้นให้บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกิดความตระหนัก และลดผลเสียที่อาจเกิดขึ้นจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางวิชาการต่อไป

ความหมาย ประเภท และสาเหตุ ของพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ (Plagiarism)

การคัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง การคัดลอกเอาเนื้อหา หรือข้อความส่วนในบางส่วน หรือทั้งหมดของผลงานวิชาการในทุกรูปแบบของผู้อื่นมาใช้ในผลงานของตน โดยไม่ได้อ้างอิงที่มาของเนื้อหา หรือข้อความนั้นๆ ให้ถูกต้องและแน่ชัด รวมถึงการปิดเปิด แปรความ หรือถอดความ จนผู้อ่านเข้าใจว่าเนื้อหา หรือข้อความนั้นเป็นแนวคิดของผู้คัดลอกเอง จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานวิชาการ ได้ให้ความหมายดังนี้ สุวิมล ว่องวาณิช และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (กัญญา บุญเกียรติ, 2554; อ้างอิงจาก สุวิมล ว่องวาณิช และ

วิไลวรรณ ศรีสงคราม, 2553) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การลอกเลียนทางวิชาการ (plagiarism) หมายถึง การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่างๆ เช่น คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพหรือแผนภูมิต่างๆ รวมถึงการแปลจาก ภาษาต้นฉบับจากผลงานของผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตนเอง โดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของ ข้อมูลให้ถูกต้องและแน่ชัด การลอกเลียนงานวิชาการมีหลายรูปแบบด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนทั้งหมด (word-by-word plagiarism) หรือการลอกเลียนบางส่วน หรือการถอดความ (paraphrasing) ให้ดูแตกต่างไปจาก เดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด” นอกจากนี้ ไพเราะ เบญจกุล (2552) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น (plagiarism) หมายถึง การเอาถ้อยคำ และความคิดของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นการ จินตนาการ มโนทัศน์ ภาพถ่าย รูปปั้น รูปจำลอง รวมทั้งข้อความต่างๆ เช่น คำถาม คติพจน์ สุภาษิต เป็นต้น มาใช้ เหมือนเป็นงานของตัวเอง โดยไม่มีการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาหรือไม่ให้เกียรติเจ้าของเดิมนอกจากนี้การขโมยผลงาน ของผู้อื่นยังรวมถึงการนำเอาผลงานของผู้อื่นมาทำใหม่ ไม่ว่างานนั้นจะเป็นบทความ ตอนหนึ่งหรือตอนใดของ หนังสือที่ตีพิมพ์ รายงานที่เพื่อนทำให้ หรือจากไฟล์ข้อมูลของผู้อื่น เป็นต้น” พชรี เขตต์จะโป๊ะ (2552) ได้ให้ความหมายว่า “Plagiarism เป็นกระบวนการที่บุคคลนำผลงานของคนอื่น ได้แก่ หนังสือ วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ รูปภาพและข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมาใช้ในงานของตนเอง โดยอ้างว่า หรือทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเองเป็น คนคิดหรือเจ้าของผลงานนั้นๆ รวมไปถึงการคัดลอกผลงานตนเอง โดยการตีพิมพ์ผลงานตัวเองซ้ำเพื่อให้ได้จำนวน บทความตีพิมพ์มากขึ้น”

การคัดลอกผลงานวิชาการแบ่งเป็นประเภทตามลักษณะของแหล่งที่มาของข้อมูลได้ 2 ประเภท คือ การคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น (Plagiarism) และการคัดลอกผลงานวิชาการของตนเอง (Self-Plagiarism) หรือ หากพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทเช่นกัน คือ เจตนาคัดลอก (ส่วนหนึ่ง หรือทั้งหมดของผลงานผู้อื่น) และไม่เจตนาคัดลอกเนื่องจากไม่ทราบว่าการกระทำนั้นเป็นการคัดลอก หรือไม่ใส่ใจ วิธีการอ้างอิง จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานวิชาการ ได้แบ่งประเภทของการคัดลอก ผลงานวิชาการไว้ ดังนี้ ญัฐพร ศรีสติ (2549) ได้จัดประเภทของการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปรายละเอียดดังนี้ 1) การไม่อ้างอิงแหล่งข้อมูล ได้แก่ คัดลอกข้อมูลทั้งหมดจาก ต้นฉบับ คัดลอกข้อมูลจำนวนมากจากข้อมูลเพียงแหล่งเดียว คัดลอกในลักษณะคำต่อคำเปลี่ยนงานของผู้อื่นมา เป็นของตนเอง คัดลอกข้อมูลจากหลายๆแหล่งแต่ยังคงใจความสำคัญของต้นฉบับไว้ ปรับเปลี่ยนคำหรือประโยค เล็กๆน้อยๆ แต่ยังคงเนื้อหาส่วนสำคัญของต้นฉบับไว้ และการคัดลอกงานของตนเอง (Self- Plagiarism) 2) การอ้างอิงแหล่งข้อมูล แต่ยังคงเรียกว่าเป็นการขโมยคัดลอกผลงาน ได้แก่ การที่ผู้เขียนอ้างอิงชื่อของเจ้าของ ผลงานแต่ไม่ระบุแหล่งที่มาให้ชัดเจน หรือให้ข้อมูลของแหล่งที่มาคลาดเคลื่อนไปจากความจริง อ้างอิงแหล่งที่มา อย่างถูกต้อง แต่ในผลงานมีการคัดลอกคำมาเป็นคำต่อคำ อ้างอิงแหล่งที่มาทุกแห่งอย่างเหมาะสม แต่ในผลงานไม่มีผลงานที่เป็นต้นฉบับจริงเลย ในขณะที่ กัญญา บุญเกียรติ (2554) ได้แบ่งลักษณะของการคัดลอกผลงาน วิชาการตามลักษณะของแหล่งที่มา ได้โดยสรุป ดังนี้ 1. การคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น (Plagiarism) คือ การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่างๆ มาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตน โดยไม่อ้างอิงหรือบอกที่มาของข้อมูลที่ไม่ถูกต้องชัดเจน จนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด 2. การคัดลอกผลงานวิชาการของตนเอง

(Self-Plagiarism) คือ การนำงานบางส่วนของงานครั้งก่อนของตนเองมาใช้ซ้ำให้ดูเหมือนเป็นงานเขียนใหม่ ซึ่งอาจเป็นงานเขียนของตนเองร่วมกับผู้อื่น โดยไม่ระบุว่าเป็นงานเขียนที่ปรากฏในที่อื่นมาแล้ว

สาเหตุการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนิสิตมีปัจจัยจาก 1) จากการขาดการเตรียมตัวที่ดีพอก่อนทำผลงานวิชาการทั้งการลำดับความสำคัญของงาน และการบริหารเวลา 2) ไม่มีความมั่นใจในความสามารถทางวิชาการของตน และ 3) คิดว่าการคัดลอกผลงานของผู้อื่นเป็นสิ่งทำหาย ในด้านกลุ่มคณาจารย์ สาเหตุเกิดจากแรงกดดันทางวิชาชีพที่จะต้องสร้างสรรค์ผลงานวิชาการตามปริมาณและคุณภาพที่กำหนด การแข่งขันกันเองทั้งภายในและภายนอกสถาบัน จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานวิชาการ ได้ระบุสาเหตุการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนิสิตไว้ ดังนี้ แฮร์ริส (ไพเราะ เบญจกุล, 2552; อ้างอิงจาก Harris, 2004) สรุปสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาต้องคัดลอกผลงานของผู้อื่น ไว้ดังนี้ 1. นักศึกษาจำนวนมากสนใจทางลัดเพื่อให้สอบผ่านในแต่ละรายวิชา ยิ่งถ้าเป็นช่วงที่ต้องส่งรายงานใกล้เคียงกับวันสอบมากเท่าไร นักศึกษายังต้องหาทางลัดที่จะทำให้งานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลาที่กำหนด 2. นักศึกษาไม่รู้จักรำดับความสำคัญของงานว่าควรทำอะไรก่อน-หลัง เมื่อถึงกำหนดส่งนักศึกษาจึงหาทางลัดง่ายๆ โดยการคัดลอกงานผู้อื่นส่งอาจารย์ 3. นักศึกษาขาดการวางแผนและบริหารเวลาไม่ดี เมื่อถึงกำหนดส่งนักศึกษาจึงหาทางลัดง่ายๆ โดยการคัดลอกงานผู้อื่นส่งอาจารย์ 4. นักศึกษากลัวว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเขียนรายงาน จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาคัดลอกผลงานผู้อื่นที่ตนเองคิดว่าดีมาส่งอาจารย์ 5. นักศึกษาบางคนคัดลอกผลงานผู้อื่นเป็นสิ่งทำหาย เป็นสิ่งเร้าใจในการทำลายกฎระเบียบ บัญญา บุญยเกียรติ (2554) กล่าวถึงสาเหตุของการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนักศึกษาว่าเกิดจาก 1. ความไม่พร้อมในการเสนองาน ไม่ได้อ่านงานวิจัยที่ครอบคลุมสาระที่เกี่ยวข้องมากพอ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจ (Incompetent) ว่าจะมีความสามารถนำเสนอความคิดด้วยความคิดของตนเองได้ทั้งหมด หรือไม่แน่ใจว่าสาระที่เรียบเรียงนั้นจะขัดแย้งกับความรู้ที่เป็นสากล 2. ความอ่อนด้อยในเรื่องภาษา (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) และ 3. ความกดดันเรื่องเวลา ในกรณีการคัดลอกผลงานผู้อื่นในกลุ่มคณาจารย์ เกิดจากความกดดันทางวิชาชีพ เช่น ต้องผลิตผลงานให้มีปริมาณและคุณภาพตามเป้าหมาย ต้องแข่งขันกันเองภายในหน่วยงานและยังต้องแข่งขันกับหน่วยงานภายนอก ในขณะที่ Powell (2011) ได้ทำการศึกษาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิต พบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมคัดลอกจะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตั้งใจคัดลอก และไม่ได้ตั้งใจคัดลอก ซึ่งสาเหตุหลักของการคัดลอกมาจากการตระหนักรู้ถึงการคัดลอก (Awareness of plagiarism) ซึ่งในงานวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กับการตั้งใจจะคัดลอก (Intentional plagiarism) กล่าวโดยสรุปคือ หากนิสิตที่ไม่มีการตระหนักรู้ (Unaware) คือ ไม่รู้ว่าการกระทำใดเป็นการคัดลอกหรือไม่คัดลอก และไม่ใส่ใจที่จะเรียนรู้ จะเกิดการตั้งใจจะคัดลอก (Intentional plagiarism) มากกว่านิสิตที่ตระหนักรู้ (Aware) ทั้งนี้แม้นิสิตจะมีการตระหนักรู้ แต่ถ้ามมีทัศนคติต่อการคัดลอกที่ไม่ดี (Attitude to plagiarism) เช่น คิดว่าการคัดลอกเป็นเรื่องไม่เสียหายอะไรมากมาย หรือคิดว่าคัดลอกไปก็จะอาจารย์คอยตรวจสอบให้ก่อน เป็นต้น ก็จะทำให้เกิดนิสิตเกิดการตั้งใจจะคัดลอกได้เช่นกัน

ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถของตนเองที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิชาการได้สำเร็จโดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น อันเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนรู้แบบเลียนแบบ (Observational Learning) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Albert Bandura) ซึ่งเสนอว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอกแต่จะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ภายในซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ โดยอาจเรียนรู้จากการสังเกต การเห็น เป็นต้น และค่อยแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายหลัง

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการทั้งปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ปัจจัยเชิงผลของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยอาศัยแนวทางการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์ ตามรูปแบบตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นกรอบในการอธิบายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยทำการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุคือ **กลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 3 ตัวแปร** ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ คือ 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม 2) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ 3) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา **กลุ่มจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปร** คือ 1) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ 2) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ **กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร** คือ 1) เจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยมีลักษณะทางชีวสังคมเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม

กลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 3 ตัวแปร ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ คือ 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม 2) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ 3) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา

การได้รับตัวแบบจากสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้เห็นหรือรับรู้การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างจากสังคมจากบุคคล หรือสิ่งรอบตัว อันได้แก่ ครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ หรือสถานการณ์ เมื่อบุคคลเห็นคนอื่นกระทำพฤติกรรมบางอย่างเป็นแบบอย่างแล้วผู้เห็นจะกระทำพฤติกรรมชนิดเดียวกันนั้นมากขึ้นกว่าเดิม แบนดูราได้เสนอวิธีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา ซึ่งจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการแสดงพฤติกรรมของบุคคล วิธีการหนึ่งนั้นคือ การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) เพราะเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการเรียนรู้ของบุคคล ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทหลัก คือ 1. ตัวแบบทางพฤติกรรม 2. ตัวแบบทางวาจา 3. ตัวแบบสัญลักษณ์ และ 4. ตัวแบบสัมผัส ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่อยู่ในชั้นตอน

วางแผนจะทำปริญญานิพนธ์ และกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ ใน 3 ด้านคือ วัตการเห็น การรับรู้ และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่จะทำและกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการได้รับตัวแบบทางสังคม เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลายอย่าง อาทิ พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศ และพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับตัวแบบทางสังคมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ผู้ให้ การสนับสนุนจะแสดงออกถึงความสนใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้านวัตถุ สิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร หรืออารมณ์ โดยที่มีลักษณะของการติดต่อสัมพันธ์นั้น ประกอบด้วยการถ่ายทอดข้อมูลสาระสำคัญที่ทำให้ผู้รับเชื่อว่ามีคนเอาใจใส่และมีความรักความหวังดี และรู้สึกว่าคุณค่า เป็นที่ยอมรับในสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และเป็นประโยชน์แก่สังคม การสนับสนุนทางสังคม โดยทั่วไปมี 3 ชนิด คือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านทรัพยากร ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่อยู่ในขั้นตอนวางแผนจะทำปริญญานิพนธ์ และกำลังทำปริญญานิพนธ์ เช่น ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ โดยวัด 3 ชนิด กล่าวคือ 1) ด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ประเมินการให้ความใส่ใจ การให้กำลังใจ 2) ด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การช่วยเหลือในการจัดหาข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ พูดคุย ให้และแลกเปลี่ยนความรู้ และ 3) ด้านการสนับสนุนด้านทรัพยากร เช่น การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็นต่อการทำปริญญานิพนธ์ เป็นต้น จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง ผู้วิจัยจึงคาดว่า การสนับสนุนทางสังคมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา หมายถึง การที่นิสิตได้รับแรงกดดันจากการมีข้อจำกัดเรื่องระยะเวลาในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการจากการกำหนดของหลักสูตรที่กำลังศึกษา ซึ่งในการทำงานนั้นมักมีความสำคัญเรื่องเวลาเข้ามาเป็นตัวกำหนดงานนั้นๆ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับอุดมศึกษา เวลาจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเป็นตัวกำหนดให้นิสิตต้องสร้างสรรค์ผลงานวิชาการออกมาและนำเสนอในระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการทำปริญญานิพนธ์ และพฤติกรรมการคัดลอก หรือไม่คัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจาก นิสิตจะเลือกใช้วิธีการ

คัดลอกผลงานของผู้อื่นมาส่งอาจารย์เนื่องจากความกดดันที่ต้องส่งงานให้ทันเวลา และความดันเรื่องเวลาจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจทางจริยธรรมในการคัดลอกผลงานวิชาการ

กลุ่มจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปร คือ 1) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ 2) เหตุผลเชิงจริยธรรม

ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมตนเองให้รู้จักอดได้ รอได้ เพื่อรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ มุ่งอนาคต และควบคุมตน ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 2 ด้านคือ ด้านมุ่งอนาคต จะวัดปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของความสำเร็จในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และด้านควบคุมตน จะวัดความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดทน อดกลั้นในการไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นโดยไม่ให้เกียรติแก่เจ้าของผลงานนั้น หรือจงใจทำให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นผลงานที่มาจากความคิดและการกลั่นกรองความรู้ความสามารถของตน อันจะเป็นความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ และเกียรติยศที่จะได้รับเมื่อสร้างสรรค์ผลงานวิชาการสำเร็จ จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์พฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพและพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม ผู้วิจัยจึงคาดว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมใดอย่างหนึ่ง ประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ 1) ความรู้เชิงจริยธรรม 2) เจตคติทางจริยธรรม 3) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ 4) พฤติกรรมเชิงจริยธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการภายใต้กรอบแนวคิดตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก ซึ่งจากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า ผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงจะมีพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมสูง ผู้วิจัยจึงคาดว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร คือ 1) เจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

เจตคติเป็นลักษณะทางจิตประเภทหนึ่ง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางการรู้คิด องค์ประกอบทางความรู้สึก องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดเจตคติดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น โดยผู้วิจัยจะกำหนดวัดเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบ และ

กำหนดให้เจตคติดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง สภาวะความพร้อมทางความคิด ความรู้สึก ต่อการไม่ลอกเลียนผลงานวิชาการของผู้อื่น มีประโยชน์เพียงใด รู้ถึงว่าการกระทำนั้นชอบ-ไม่ชอบเพียงใด และมีความพร้อมที่จะไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นมากน้อยเพียงใด จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าเจตคติที่ดีที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน โดยเฉพาะเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ ทั้งลักษณะทางสถานการณ์สังคม และลักษณะทางจิต ผู้วิจัยจึงคาดว่าเจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การรับรู้ความสามารถของตน หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้ โดยมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura) ซึ่งมีความเชื่อว่า บุคคลจะตัดสินใจที่จะทำพฤติกรรมใดหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ 1) ความคาดหวังในความสามารถของตน (Efficacy expectation) ซึ่งต่อมาแบนดูราได้เปลี่ยนเป็น การรับรู้ความสามารถของตน ที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังไว้ และ 2) ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectation) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลประมาณค่าถึงพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่จะปฏิบัติได้ นำสู่ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้ เป็นการคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้นเนื่องมาจากพฤติกรรมที่ได้ทำ จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน ผู้วิจัยจึงคาดว่ารับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อค้นหาตัวแปรเชิงเหตุที่สำคัญ และปริมาณการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการด้วย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นแนวทางในการประมวลเอกสาร และใช้แนวคิดทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม ของดวงเดือน พันธุมนาวิน มาเป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรเชิงเหตุในการอธิบายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จากการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมตามแนวทางดังกล่าว สามารถแบ่งสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1. ตัวแปรด้านสถานการณ์ทางสังคม ประกอบด้วย 3 ตัวแปรย่อยคือ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา 2. ตัวแปรด้านจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปรย่อยคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และ 3. ตัวแปรจิต

ลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปรย่อยคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งคาดว่าจะส่งผลต่อตัวแปรเชิงผล คือ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยมีลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะสังคม ลักษณะจิตเดิม และลักษณะจิตตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
2. ตัวแปรพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครที่ลงทะเบียนเรียน ในปีการศึกษา 2558 ภาคการศึกษาที่ 2 ตามข้อมูลรายบุคคลนักศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากสูตรของทาร์ยามาเน่ และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน ดังนี้ 1. แบ่ง ประเภทมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ เป็น 6 ประเภท ตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 2. สุ่มประเภทมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่ายด้วยการจับสลาก 3. สุ่มมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่ายด้วยการจับสลาก จากการสุ่มดังกล่าวได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 3) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 4) มหาวิทยาลัยสวนดุสิต 5) มหาวิทยาลัยชินวัตร และ 6) มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย รวมจำนวน 360 คน

เครื่องมือที่ใช้ และคุณภาพของเครื่องมือ

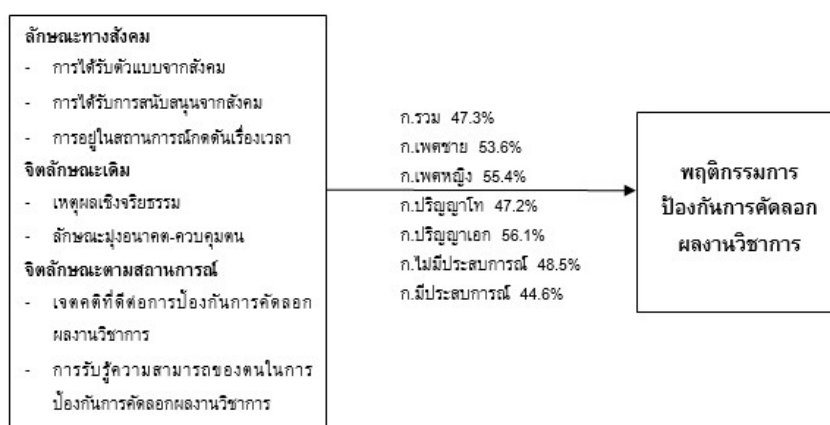
เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดประเภทมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ (10 ตอน) โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นใหม่ตามนิยามปฏิบัติการและนำแบบวัดมาปรับปรุง มีค่าความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่น จนได้เครื่องมือที่นำไปใช้จริง ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .73 ถึง .93

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์ลักษณะชีวสังคม และคุณลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression analysis) แบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection) และแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)

สรุปผลการศึกษา

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection) เพื่อทำนายพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สรุปได้ว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 กลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 53.6 กลุ่มเพศหญิงทำนายได้ร้อยละ 55.4 กลุ่มปริญญาโททำนายได้ร้อยละ 47.2 กลุ่มปริญญาเอกทำนายได้ร้อยละ 56.1 กลุ่มไม่มีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 48.5 และกลุ่มมีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 44.6 ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 ผลการทำนายพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขต

กรุงเทพมหานคร โดยใช้ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคม กลุ่มจิตลักษณะเดิม และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 7 ตัวแปร

นอกจากนี้ยังการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) โดยตั้งชุดตัวทำนายไว้ 3 ชุด โดยเรียงลำดับการเข้าสมการตามผลการทำนายพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบผลดังนี้ ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ชุดที่ 2 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และชุดตัวทำนายชุดที่ 3 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 38.9 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถ

ทำนายได้ระหว่างร้อยละ 46.3 ถึง 28.9 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตปริญญาเอก และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เมื่อทำนายร่วมกับ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.3 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคมสามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 13.8 ถึง 7.7 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตเพศหญิง ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และเมื่อทำนายร่วมกันทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 8.1 ถึง 3.5 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตมีประสบการณ์ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตเพศชาย ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ดังภาพประกอบ 2

พฤติกรรม ป้องกัน การคัดลอก ผลงานวิชาการ	จำนวน (คน)	ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 (จิตลักษณะตามสถานการณ์ 6-7)				ชุดตัวทำนายชุดที่ 2 (ลักษณะทางสังคม 1-3)				ชุดตัวทำนายชุดที่ 3 (จิตลักษณะเดิม 4-5)			
		ทำนาย		beta	ทำนาย		beta	R Square Change	ทำนาย		beta	R Square Change	
		%	ตัวทำนายที่มี นัยสำคัญ		%	ตัวทำนายที่มี นัยสำคัญ			%	ตัวทำนายที่มี นัยสำคัญ			
รวม	360	38.9	6,7	.376***, .307***	47.2	7.1, 6,3	.254***, .224***, .166*, .148*	8.3***	46.3	7.1, 6,3, 2	.263***, .221***, .155*, .144*, .109*	0.2	
เพศชาย	147	41.4	6	.605***	50.5	6,3,2	.300*, .240*, .230*	9.2***	53.6	6,2,3,1,4	.390*, .327***, .189*, .139*, .275*	3.1*	
เพศหญิง	213	41.0	7,6	.523***, .190*	54.8	7.1	.422***, .414***	13.8***	55.4	1,7	.410***, .334***	0.6	
ปริญญาโท	296	36.7	7,6	.339***, .323***	47.0	1,7,2	.290***, .262***, .127*	10.4***	47.2	1,7,2	.248***, .242***, .122*	.01	
ปริญญาเอก	64	46.3	6	.626***	49.5	6	.529*	3.2	56.1	6.1, 5,4	.631*, .325*, .295*, .456*	6.5*	
ไม่มีประสบการณ์	196	34.7	6,7	.381***, .263**	44.2	1,7,6	.295***, .196*, .183*	9.5***	48.5	4.1,5	.268*, .247*, .148*	4.3*	
มีประสบการณ์	164	28.9	6,7	.401***, .195*	36.5	6,7,3,1	.248*, .202*, .187*, .179*	7.7***	44.6	6,7,1,4	.426***, .329***, .291***, .447***	8.1***	
***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05													

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ R Square Change = เปอร์เซนต์ที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเพิ่มชุดทำนายเข้าไปใหม่ ขณะที่ชุดตัวทำนายเดิมถูกควบคุมให้คงที่
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1: 6=เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 7=การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2: 1=การได้รับตัวแบบจากสังคม 2=การได้รับการสนับสนุนจากสังคม 3=การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3: 4=ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 5=เหตุผลเชิงจริยธรรม

ภาพประกอบ 2 ผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยเข้าสมการทำนายทีละกลุ่มตัวแปร เรียงจากกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ กลุ่มลักษณะทางสังคม และกลุ่มจิตลักษณะเดิม

จากการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient

Correlation) มีค่าเท่ากับ .715 ซึ่งสรุปว่า พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาปริมาณการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร กล่าวได้ว่านิสิตจะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการนั้นมีปัจจัยต่างๆ มาเกี่ยวข้อง 3 กลุ่มตัวแปร ได้แก่ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 และทำนายในกลุ่มย่อยได้ระหว่างร้อยละ 55.6 ถึง 46.1 ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2541) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์เกิดจากสาเหตุหลัก 4 ประการ คือ 1. ลักษณะของสถานการณ์ หมายถึง สถานการณ์ หรือสภาพแวดล้อมทางสังคมที่บุคคลประสบอยู่ปัจจุบัน ซึ่งเป็นลักษณะที่เอื้อหรือขัดขวางพฤติกรรมปัจจุบัน 2. จิตลักษณะเดิม หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่ส่งผลผลักดันให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งๆ เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นสะสมในตัวบุคคลจากอดีตถึงปัจจุบัน มีลักษณะที่ค่อนข้างคงที่ ไม่อยู่ใต้อิทธิพลของสถานการณ์ปัจจุบัน 3. จิตลักษณะร่วมกับสถานการณ์ ที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) อาศัยวิเคราะห์ได้ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) โดยมีตัวแปรทางจิตและสถานการณ์เป็นตัวแปรอิสระ 2 ตัว และพฤติกรรมเป็นตัวแปรตาม และ 4. จิตลักษณะทางสถานการณ์ ที่เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคล กับสถานการณ์ที่บุคคลนั้นกำลังเผชิญอยู่ทำให้เกิดจิตลักษณะตามสถานการณ์ สอดคล้องกับ งามตา วานิชานนท์ (2536) รูปแบบนี้จะมุ่งเน้นความสัมพันธ์ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะของบุคคล (สาเหตุภายใน) กับสถานการณ์ที่บุคคลกำลังประสบอยู่ (สาเหตุภายนอก) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมีความเชื่อมโยง และต่อเนื่องซึ่งกันและกัน

2. จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครพบมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (จิตติพร ไวรจน์วิทยากร, 2551; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2531) ที่กล่าวว่า เจตคติประกอบด้วยความรู้ว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ หรือมีโทษเพียงใด ความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นจะมีความพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางที่สอดคล้องกับการประเมินค่าต่อสิ่งนั้นว่ามีประโยชน์หรือไม่ ตัดสินจากความชอบหรือไม่ชอบของตนต่อสิ่งนั้น และและธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน (2558) พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมไม่รู้ว่าผิดเรียนดนตรี เป็นตัวแปรอันดับแรกมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่เข้าสู่สมการทำนายพฤติกรรมไม่รู้ว่าผิดเรียนดนตรี สอดคล้องกับ พัชร รัตนพันธ์ (2551) พบว่า เจตคติต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย เป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และ นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบว่า ทักษะที่ดีต่อพฤติกรรมการ

ทำงานอย่างมีจริยธรรม เป็นตัวทำนายที่สำคัญเป็นอันดับแรก ที่ทำนายพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

3. จากการหาค่าสัมพัทธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) มีค่าเท่ากับ .715 ซึ่งสรุปว่า พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครพบมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ดังนั้น คณาจารย์ เพื่อน และผู้ที่เกี่ยวข้องควรช่วยกันเป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรม ศีลธรรม จรรยาบรรณในการทำวิจัย รวมถึงให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการที่ถูกต้อง เช่น วิธีการอ้างอิง วิธีการค้นหาแหล่งข้อมูลที่เหมาะสม เป็นต้น เพื่อช่วยป้องกัน และลดการเกิดพฤติกรรมคัดลอกในนิสิต ซึ่งในงานวิจัยของ Anderson (2009) ก็ได้เสนอแนวทางในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ว่า คณาจารย์ ผู้สอน หรือบรรณาธิการวารสารวิชาการ ควรแนะนำ และทำความเข้าใจเรื่องการคัดลอกผลงานวิชาการตั้งแต่ต้นปี การศึกษา สิ่งนี้จะทำให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจในการอ้างอิงผลงานผู้อื่นที่ถูกต้อง เหมาะสม เกิดความตระหนักรู้ถึงโทษและการลงโทษ และในช่วงระหว่างการศึกษาควรหมั่นตรวจสอบผลงาน และพฤติกรรมของนิสิตอย่างจริงจัง หากพบว่านิสิตใดมีความเสี่ยงที่จะคัดลอก ก็ควรมีการเรียกมาตักเตือน และทำความเข้าใจใหม่ให้ถูกต้อง ก่อนที่จะตีพิมพ์ หรือนำเสนองานภายนอก

2. งานวิจัยชิ้นนี้ได้วิเคราะห์ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษา ดังนั้น คณาจารย์ มหาวิทยาลัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และที่สำคัญ คือนิสิตเอง ควรให้ความสำคัญและร่วมกันป้องกันไม่ให้เกิดการคัดลอกผลงานวิชาการ อีกทั้งควรส่งเสริมให้เกิดการตรวจสอบการคัดลอกในงานวิชาการทุกระดับ เช่น รายงานในชั้นเรียน ข้อสอบในรายวิชา เป็นต้น โดยมีใช้ให้ความสำคัญเฉพาะปริญญาโท หรือบทความวิชาการเท่านั้น

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการและการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งต่อไปควรขยายการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ดียิ่งขึ้น
2. การศึกษาครั้งต่อไปควรขยายขอบข่ายการศึกษาไปที่นิสิตบัณฑิตศึกษานอกเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เพื่อให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ดีมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัญจน บัญยเกียรติ. (2554). *การลักลอบผลงานวิชาการและวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามตา วรินทร์านนท์. (2554). *การถ่ายทอดทางสังคม*. เอกสารประกอบการสอนวิชา วป581 การถ่ายทอดทางสังคมกับการพัฒนาของมนุษย์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เจริญ ตรีศักดิ์. (2549). *การลอกเลียนวรรณกรรม: ความต่างพ้อยทางวิชาการ*. สืบค้นจาก http://pharm.swu.ac.th/psi/content/content11_1.1.49/vol_11_no_1_2006_pg071-078_Plagiarism.pdf
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2548). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2556). *ข้อบังคับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2551*. สืบค้นจาก http://www.grad.chula.ac.th/th/06_downloads/04_docs/chula_rule_%202551_graduated.pdf
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. (2556). *ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2556*. สืบค้นจาก http://www.ce.mahidol.ac.th/files/regulation/1_2.pdf
- ณัฐพร ศรีสติ. (2548). *ความรู้ ทักษะคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเองผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย.
- ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน. (2558). *สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนของคนตรีของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย.
- นิชาภัทร โพธิ์บาง. (2550). *ลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี*. (ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย.
- พัชรี เขตต์จະเป๊ะ. (2552). *การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. (ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย.
- พัชรี รัตนพันธ์. (2551). *สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. (ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย.

ไพเราะ เบญจกุล. (2552, กรกฎาคม-ธันวาคม). หยุด ! การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสรรพสิทธิประสงค์*. 7(2),
สารสนเทศ สกอ. (2559). *ข้อมูลนักศึกษาปัจจุบัน ปีการศึกษา 2558*. สืบค้นจาก
<http://www.info.mua.go.th/information/>

Anderson, I. (2009). Avoiding plagiarism in academic writing. *Nursing Standard*. 23(18): 35 – 37.

Debnatha, J. (2016). Plagiarism: A silent epidemic in scientific writing – Reasons, recognition and remedies. *Medical Journal Armed Forces India*. 72(2): 164–167.

Powell, L. (2011). Understanding plagiarism: developing a model of plagiarising behaviour.
Retrieved from

<http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.259.7745&rep=rep1&type=pdf>

Translated Thai References

Bampenthan, T. (2015). *Sociological Situations and Psychological Characteristics related to Curious in Music Learning Behaviors of High School Students*. (Master's thesis).
Srinakharinwirot University, Graduate School.

Benjakul, P. (2009, July-December). Stop! Plagiarism. *Journal of Boromarajonani College of Nursing, Sappasithiprasong Thailand*. 7(2).

Bhanthumnavin, D. (2005). *The tree of ethics theory: The research and human development*. (3rd Ed.). Bangkok: National Institute of Development Administration (NIDA).

Bunyakiat, K. (2011). *Plagiarism*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.

Information of MUA. (2016). *Student Current Year 2016*. Retrieved from
<http://www.info.mua.go.th/information/>

Keatjapo, P. (2009). *Perception on plagiaristic behavior of graduate students, Faculty of Education, Chiang Mai University*. (Master's thesis). Chiang Mai University, Graduate School.

Pobaang, N. (2007). *Psychological Characteristics and Situations Related to Ethical Work Behavior of Government Treasurers*. (Master's thesis). Srinakharinwirot University, Graduate School.

Ratanapun, P. (2008). *Social- Situation and Psychological Factor Related to Research Participation of Suan Sunandha Rajabhat University Faculty*. (Master's thesis).
Srinakharinwirot University, Graduate School.

- Srisati, N. (2005). *Knowledge attitude and behavior concerning cyber-plagiarism for academic purposes of graduate students in the Bangkok Metropolitan Administration area (BMA)*. (Master's thesis). Chulalongkorn University, Graduate School.
- The Graduate School, Chulalongkorn University. (2013). *The Graduate School, Chulalongkorn University Announcement on the Graduate Student 2008*. Retrieved from http://www.grad.chula.ac.th/th/06_downloads/04_docs/chula_rule_%202551_graduated.pdf
- The Graduate School, Mahidol University. (2013). *The Graduate School, Mahidol University Announcement on the Graduate Student 2013*. Retrieved from http://www.ce.mahidol.ac.th/files/regulation/1_2.pdf
- Trisak, C. (2006). *Plagiarism: the unblemished academic*. Retrieved from http://pharm.swu.ac.th/psi/content/content11_1.1.49/vol_11_no_1_2006_pg071-078_Plagiarism.pdf
- Vanindananda, N. (2011). *Socialization*. RB 581 Socialization and Human Development's handout. Bangkok: Behavioral Science Research Institute (BSRI), Srinakharinwirot University (SWU).